

derunder ogsaa fra Arbejdsgiverne, Bidrag til den ene Parts Krigskasse under en Arbejdsstridighed.

Men disse og adskillige andre Tyvils-spørgsmaal, der maa rejse sig, ere ikke klarede ved den korte Besked, Lovforslaget giver: Naar dette ikke kan tilregnes Arbejdernes eget Forhold. Men for saa vidt kan Administrationen og Ministeren trøste sig med, at de ikke blive satte over for Spekulationer i den Henseende. I Ministeriet behøver man ikke at spekulere over, hvorvidt en Arbejdsstandsning eller Arbejdsløshed skyldes Arbejdernes eget Forhold eller ej, thi alt dette er jo efter Lovforslaget lagt i Hænderne paa de forskellige Foreningers Bestyrelse. Ministeriet faar kun, som jeg nævnte før, at foretage et Regnestykke paa Grundlag af de Tal, der sendes det, og faar i øvrigt slet intet med Sagen at gøre; det bliver vedkommende Bestyrelse for hver enkelt lille eller stor Forening, der faar Pengenes Administration i sin Haand. Der kunne de socialdemokratiske Fagforeninger tage en Bestemmelse og de kristelige Fagforeninger, eller hvad de nu hedde, en ganske anden, for ikke at tale om, hvad ny Foreninger der kunne opstaa for at faa Part i Pengene. Den ærede Ordfører omtalte i Fjor, at i en af de Fagforeninger, der havde optaget Tilskud til arbejdsløse paa sit Program, Smedenes, var det ordnet saaledes, at den arbejdsløse Smed, som havde været Medlem af Fagforeningen i 3 Aar, fik 2 Kr. om Dagen, medens den, der ikke havde været Medlem saa længe, kun fik 1 Kr. om Dagen. Det er en Ordning, en Forening kan tage, men naar Statskassen skulde betale den væsentlige Part af Understøttelsen, de $\frac{2}{3}$, ser jeg ikke, at Staten kan lade sine Bidrag fordele efter et over for Staten saa ganske uvedkommende Hensyn, om vedkommende har været Medlem af Fagforeningen i et eller flere Aar. Og man kunde jo tænke sig, at der opstod Foreninger, der vilde indføre den Ordning, at de gave dobbelt til dem, der i Løbet af det sidste Par Aar havde meldt sig ud af Fagforeningerne og ind i vedkommende Forening. Statskassen staaar lige magtesløs i begge Tilfælde. Den har kun at afsende Pengene, som Bestyrelserne administrere. Det eneste, der forlanges af Bestyrelserne, er, at de inden 1. September skulle afgive „en Beretning“. Hvad man nu end kan tænke eller mene om Spørgsmaalet om Muligheden af direkte Tilskud fra Statskassen til Understøttelse af arbejdsløse, saa er det i alt

Fald aldeles umuligt at lade en Mængde forskellige og ukendte Foreningers Bestyrelser administrere aarlig $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. bort af Statskassens Midler uden Regler, uden Forskrifter og uden Aflæggelse af Regnskab. Det gaar jo Forslaget i Virkeligheden ud paa.

Efter Forholdenes Natur ville de Foreninger, der modtage dette Bidrag, overvejende være de nuværende socialdemokratiske Fagforeninger. Spørgsmaalet maa derfor ogsaa blive — det har da ogsaa været rejst i Dag — hvorvidt disse Foreninger ikke selv ere i Stand til at bære denne Del af deres Formaal. Vi have faaet forskellige Oplysninger herom, dog kun faa og spredte. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte i Fjor, og saa vidt jeg hørte, ere disse Tal fremdragne igen i Aar af det ærede Medlem for Skjoldelev (Nielsen-Jexen), at Fagforeningerne i 1897 til 13,389 arbejdsløse betalte 24,237 Kr. eller 1,₈₁ Kr. pr. Medlem, i 1898: 2,₀₈ Kr., i 1899: 3,₀₃ Kr. og i 1900: 4,₇₆ Kr. til hver arbejdsløs. Da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds gav os disse Oplysninger, føjede han til: „Man vil altsaa se, at det er meget store Summer, Fagforeningerne af det Kontingent, de opkræve af deres Medlemmer, anvende til Understøttelse af deres arbejdsløse“. Men det kan man jo slet ikke se. Naar man ikke kender Størrelsen af Fagforeningernes Kontingent, kan man ikke have nogen Mening om, hvorvidt de her nævnte Summer, 2—3 indtil godt 4 Kr. om Aaret, ere meget store, om det er en betydelig Part af disse Fagforeningers Medlemsbidrag, som er anvendt dertil. Man kan ikke faa nogen begrundet Mening, om disse Tilskud ere saa store, at disse Foreninger ikke længere kunne magte dem, eller om man ved disse Bidrag har naaet Maksimum for, hvad Foreningerne kunne bære ved egne Midler. Der har flere Gange, naar Lovforslaget har været til Behandling, været omtalt Nødvendigheden af nærmere Oplysninger om Fagforeningernes Indtægter og Udgifter til dette Formaal. Det ærede Medlem for Horsens (Lyngsø), den ene af Forslagsstillerne, oplyste her i Fjor, at den største Fagforening, Dansk Arbejdsmandsforbund, talte 27,000 Medlemmer, og at dens Indtægt i 14 Maaneder havde været 1,024,287 Kr. Naar man nu ser efter i Betænkningen fra Foraaret, i hvilken findes, hvad de forskellige Forbund have udbetalt til deres arbejdsløse, hvor meget da denne For-